

ρόπη και τον τρόπο αυτό ή μεγαλοφυΐα δέν περιμένει να της τόν υποδείξει ή εκκλησία που στάθηκε πάντα αντίμαχη προς την ιδέα του θεάτρου. Ός τόσο ή επιτροπή του Έλληνικού Θεάτρου του υποσχέθηκε πως θα φροντίσει να συμμορφωθή με τις συμβουλές που της έδωσε στη συζήτηση που μεσολάβησε πάνω στη βίβλια.

ΔΙΟΡΘΩΝΟΥΜΕ μιάν ανακρίβεια που μās ξέφυγε στο προηγούμενο φύλλο. Δέν είναι αλήθεια πως τόν κ. Παλαμά τόν πάσανε οι καθαρευουσιάνοι. Αυτοί ίσια-ίσια, με όλες τους τις φοβέρες ποτέ δέν τομήσανε να τον άγγιξουνε. Ό κ. Παλαμάς πάτηκε από τó μυχτό κ. Άλεξαντρού, ύπουργό της Παιδείας και μέλος του Έκπαιδευτικού Όμίλου, στα 1911, τότε που ή Έθνοσυνέλευση συζητούσε για να βάλη τó σχετικό άρθρο στο Σύνταγμα. Είτανε τότε πάλε στη βράση του τó γλωσσικό ζήτημα, τά πνεύματα είτανε έρεθισμένα κ' ή Κυβέρνηση για να σήση την Ξεαψη έπαψε τόν κ. Παλαμά. Όσο για τόν κ. Παρορίτη αυτός αληθινά υπήρξε θυμά της μανίας των καθαρευουσιάνων. Ύπουργός της Παιδείας είτανε στα 1899 ó πολυς κ.Σ. Στάης όταν μαθεύτηκε έδώ πως ó κ. Ψυχάρης στη Σχολή των Άνατολικών Γλωσσών έμπασε τó βιβλίο του κ. Παρορίτη «Οι Νεκροί της Ζωής». Οι καθαρευουσιάνοι φρυάξανε κι ó κ. Πάπ στις «Αθήναις» ρωτούσε άγαναχτισμένος πως τó ύπουργείο της Παιδείας δέν φροντίζει να έμποδίση τέτοιες έπιβουλές κατά της γλώσσας. Την ίδια μέρα ó κ. Στάης ζητούσε την πάση του κ. Παρορίτη και τó Έποπτικό Συμβούλιο με πρόεδρο τόν έπειτα πρωθυπουργό κ. Λάμπρο, ίκανοποιώντας τόν ύπουργό, τόν τύπο και την κοινή γνώμη, έπαψε τόν κ. Παρορίτη με την άμμητη δικαιολογία πως «τά διηγήματα του κ. Παρορίτου, γεγραμμένα έν γλώση δημοτική, ή δύναντο ένεκα του ρεαλιστικού των περιεχομένου να δώσουν έν κοινωνία άπλάστω έτι, άφορμήν εις παρεξηγήσεις».

ΕΝΑΣ δημοσιογράφος που πολεμάει λυσσώδικα τó σοσιαλισμό σε μιάν έφημερίδα, φανερόνεται ανέλιπτα συνεργάτης μās σοσιαλιστικής έφημερίδας. Μιά σοσιαλιστική έφημερίδα που άγωνίζεται τάχα για τó σοσιαλισμό, δέχεται για συνεργάτη της ένα δημοσιογράφο, που χτυπάει σκληρά τó σοσιαλισμό. Ένα σοσιαλιστικό φύλλο, που ύπόσχεται να διδάξη άνώτερη ήθική για να χτυπήση τη χρεωκοπημένη άστική ήθική, δηλώνει άφελέςτατα πως ένα σπουδαίο μέρος του φύλλου, τó χρησιμοποιούσε ως τώρα καθημερινά για σκοπούς όχι, όπως θα περίμενε καθένας, μορφωτικούς, άλλ' άπλως φιλανθρωπικούς, για εύκολία κάποιου προστατευόμενου του μεγαλόψυχου διευθυντή του. Αυτό λέγεται δημοσιογραφική και σοσιαλιστική ήθική.

Άπόλυτη μοναρχία. Μόνος του ένας άνθρωπος άντιπροσωπέβει ένα έθνος όλάκαιρο. Τό άντιπροσωπέβει. δηλαδή κάνει ό τι μόνος άποφασίση κ' ό τι κάνει, τó κάνει μαζί του και τó έθνος χωρίς μάλιστα νάχη τó έθνος ύποψία πως τó κάνει.

ΨΥΧΑΡΗΣ

Η ΔΟΥΛΕΙΑ

Πίνουμε τó ζεστό κοντά στο μαγγάλι, μαζί με τη γριά, που άκούγοντας τόν άέρα να φυσάει στο φουγάρο του τζακιού, λέει :

— Τόν πήρανε λεβάντε... Πάλι βροχή θάχουμε....

— Χμ! και τότε σταμάτησε!...

Σηκώνουμαι, ρίχνω τó πανωφόρι στις πλάτες και βγαίνο έξω.

Καθαρός ουρανός. Τ' άστέρια τρεμοσβύνουν πάνω του.

Περνώντας άπ' την άγορά βρίσκω τόν Γιώργη, τó Χρίστο και τó μαστρο-Νικόλα.

— Καλημέρα, παιδιά...

— Καλημέρα...

— Οι άλλοι;

— Τραβήξανε μπρός...

Καθένας παίρνει με τη σειρά τó πακέτο στα χέρια και στρήθοντας τσιγάρα τά κολλούμε στα χείλια.

Τό κύμα σκά στο μουράγιο, άφίνοντας ένα τραβηγμένο κελάδισμα στα χαλίμα.

Μερικές ψαρόβαρκες ξανοίγονται κι από μέσα άκύγεται χαρούμενο τó τραγούδι των τραταρέων:

... Έ τράτα μας ή κουρελλού

ήμεσοα 'δω κι' αύριο άλλο...

Τραβούνε όλοι για τó ψωμί, που τόσο δύσκολα βγαίνει, μα χωρίς γογγυσμό.

Φτάνουμε στους φούρνους. Διασκελάμε τη σιδερένια πόρτα και μαζεμένοι προχωράμε άνάμεσα στις γραμμές...

Άκόμα τ' άστέρια τρεμοσβύνουν πάνω.

Δεξιά μας, προς τά κάτω, οι φούρνοι του μολυβιού, τυλιγμένοι σ' ένα μαβί καπνό πνιγερό, ξερονούνε πύρινα πηχτά ρυάκια σκουριάς μες στα καλούπια που τά παίρνουν οι εργάτες με τά καροτσάκια και τά τοιμπάρουνε σταραδισμένα πιο κάτω βαγόνια.

Τό ήλεκτρικό φέγγει σα μέρα.

Τάω' άπέναντί μας δυό-τρεις χτυπούνε με τη βαρεία ένα μακρό μακάπι στην πόρτα του φούρνου. Σε λίγο από κεί ξεπετιέται πυκνός καπνός, που μās πνίγει και μās κάνει να ξεροθήσουμε.

— Γκούχ! γκούχ!... Να πάρη ό Διάολος τόν...

Ό έπιστάτης κουνάει τά χέρια του, φωνάζει, τρέχει από δω κι από κεί.

Κι αυτοί χτυπάνε τη βαρεία ρυθμικά στο μακάπι.

Άλλοι περιμένουν τη βάρδια τους....

Τά βαγόνια του καρδούνου διασταυρώνονται και χάνονται μες στις ρεμίζες.

Τό βατόρι, άριστέρα στη σκάλα, φορτώνει σίδερο.

— Ρε παιδιά, κάνει ό ένας μας, δέν τραβάμε πιο γρήγορα;... Τό καζάνι καπνίζει.

— Α, δέ θαφνείται!...

Ό ένας μπρός κι ό άλλος πίσω προχωράμε. Περνούμε τó φούρνο της καλαμίνας και κατόπι σπρώχνουμε την ξύλινη καγκελόπορτα και μπαίνουμε...

Ό φύλακας μās καλημέρησε περνώντας.

Στην κάμαρα αλλάζουμε και μετά χωρίζομαστε, άλλοι στις «λεκάνες» κι άλλοι στο «κόσκινο». Κι' ή δουλειά άρχίζει σα ρολόι...

Τὰ πέξα ξεχρονται γεμάτα ἀπ' τὸ κιτρινωπὸ «πρῶμα», τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο... Κοσκινίζονται, ἀπλώνονται κ' ὑστερα στὶς κάσες μέσα...

Αὐτὴ ἡ δουλειὰ γίνεται ἴσαμε τὸ μεσημέρι πού ὡς τότε ἡ λιγούρα μᾶς κόβει καὶ περουνιάζει τὴν κοιλιὰ...

Τελειώσανε ἀπὸ κάτω!

— Γειά σας, ρε παιδιά! μᾶς κάνει ἕνας—ὁ Γιώργης.

— Ὁρες καλές! ὁ μαστρο-Νικόλας.

— Καλῶς τους...

Κι ἀρχίζουμε συζήτηση γιὰ τὸ νηομὶ, ποῦναι σήμερα ἀπὸ ρεβίθι, γιὰ τὸν πόλεμο πού καθέννας μας ἔχει κ' ἰδιαίτερη ἀνταπόκριση ἀπ' ἔξω...

Κι' ἔτσι ἀποροφώμαστε ὡς πού νὰ φανεῖ ὁ ἐπιστάτης νὰ ριχτοῦμε πάλι στὴ δουλειὰ...

Σφουρίζουμε ἔξω τὰ ἐργοστάσια δώδεκα...

Κατεβάζουμε τίς κάσες στὴν ἀποθήκη, μετὰ παίρνουμε τίς πετσέτες καὶ τραβάμε γιὰ τὸ πλύσιμο...

Τὸ ἀπόγευμα φεύγοντες βρίσκουμε στ' ἀκρογιάλι μανταρίνια πού τᾶχαν ρίξει ἀπὸ τὸ κατὶ πού ξεφρότωνε στὸ μῶλο.

Τρώγονται.

Οἱ ἄλλοι γεμίζουνε μαντύλια...

Τὸ πρωτὶ ἀρχίζει ἡ δουλειὰ.

Στὶς λεκάνες μέσα ἡ παραφίνη ξέχυνε τὴ μυρουδιά τοῦ πετρελαίου.

Κεῖ στὸν μπάγχο καρφώνουνε στὶς τσιμπίδες τὰ φυσεκία πού ὑψώνονται σὲ σωρὸ μπροστά τους, καὶ τὰ βουτάνε στὴν παραφίνη...

Δίπλα ὁ ἄλλος ζυμώνει μὲ τὴ φτυάρα, πασπαλισμένος μὲ μιὰ ἄσπρη σκόνη ποῦχει γεμίσει τὴν κάμαρα καὶ σιγὰ-σιγὰ κατακάθεται...

Ὁ τακαδόρος χτυπᾷ μὲ ρυθμὸ καὶ τὰ φυσεκία γεμίζουνε τίς λεκάνες.

11 1)1.—Ἡδὸ καμπανάκι τῆς πόρτας χτυπᾷ. Κάποιος θάρδε...

Ὄψ!... Ὁ Διευθυντῆς ἀπ' τὴν Ἀθήνα...

Ὅλοι προσηλωνόμαστε στὴ δουλειὰ.

Αὐτὸς μπῆκε μέσα—εἶναι ἕνας κοντὸς μὲ μαῦρα μουστάκια.— Ἔφερε τὰ δυὸ δάχτυλα στὸ καπέλο γιὰ χαιρετισμὸ καὶ στρέφοντας στὸν ἐπιστάτη τὸν ρώτησε γιὰ τὴ δουλειὰ.

Πῆρε μετὰ ἕνα φυσεκί καὶ τᾶνοιξε. Ὑστερα ἔχωσε τὴν ἄκρη μιανῆς τσιμπίδας καὶ δοκίμασε γιὰ τὸ τακάρωμα. Δὲν τοῦ φάνηκε καὶ τόσο καλὸ γιὰτὶ σούφρωσε τὸ στόμα του.

— Τὸ χροτὶ δὲν εἶναι καλὸ, τοῦπε ὁ ἐπιστάτης.

Αὐτὸς κοίταξε μὰ ματιὰ γύρω καὶ βγήκε ὄξω.

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγο τελειώνουμε.

Ὁ ἥλιος καίει πολὺ καὶ δὲν κάνει νᾶμαστε ὄξω.

Μέσα τοῦνε. Ἐμείζ μετροῦμε τὴν παραγωγή τῆς ἡμέρας. Ἐμιαστε ἀποροσσημένοι στὸ μέτρομα.

Μερικὰ κουτιά, πού δὲν ἦταν καλὰ βιασμένα, πέωτων ἀπὸ τὸ σωρὸ καὶ μᾶς κάνουν νὰ στραφοῦμε ἔξω.

Μᾶξασα, δίπλα ἀπ' τὴν κάμαρα, ἀκούστηκαν ἀνακατωμένες φωνές καὶ δυνατοὶ χτύποι, πού μᾶς κάμανε νὰ κοιταγοῦμε κατακίτρινοι. Πέφτουμε στὴν πόρτα. Φωνές ξεσκισμένες τρόμου χτυποῦνε στ' αὐ-

τιά μας κ' ἄμέσως ἀπὸ τὴ διπλὴν πόρτα ξεπετάγεται ἕνας ἄσπρος καπνός, πού ἀνέβαινε πρὸς τ' ἀπάνω κ' ἔτρεχε μπρός.

— Στὴ θάλασσαααα!... ἀκούστηκε μιὰ ἀπελπισμένη φωνή.

Κεῖ δὰ καρφωθήκαμε!

— Ποιὸς εἶναι;...

Κανένας δὲν ἀπάντησε.

Νά, τώρα φάνηκε ἕνα κατὰμαυρο σῶμα νὰ πέφτει στὴ θάλασσα...

Ἔτρεξα κάτω. Ἦταν ὁ ἀδερφὸς τοῦ Ὀμηρου, ὁ Γιώργης.

Χτυποῦσε τὰ χέρια του ἀπελπισμένα...

Τὸν ἄρπαξα καὶ τὸν τραβήξα ὄξω...

Μόλις στεκότανε στὰ πόδια του... Ὅλα τὰ ροῦχα του εἶχαν καεῖ, μόνο ἀπὸ τὸ πανταλόνι εἶχαν μείνει μερικὰ κομμάτια μισοκαμένα πού σούρονταν βρογμένα χάμω καὶ τὸν δυσκολεύανε νὰ περπατήσει...

Ὅλο τὸ κορμὶ του εἶχε ξεροψηθεῖ. Ποῦ καὶ ποῦ τὰ πετσί εἶχε μαζέψει σοῦρες κὶ ἄλλοῦ εἶχε σκάσει καὶ φαινότανε ἕνα κάτασπρο κρέας ἀπὸ μέσα.

— Θὰ πεθάνω, οὐδὲ ἀνάμεσα στὶς φωνές του.

— Πᾶψε, ρε Γιώργη!... Μὴν κάνεις σάν παιδί... Δὲν εἶναι τίποτᾶ... Θὰ περάσει...

Μ' αὐτῆς καμπούριασε καὶ ἔρριξε τὸ κορμὶ του μπὸς παραμιλώντας.

Τὸ πετὸ ἦταν τόσο τσιταρισμένο πού θαρροῦσε πὼς θάσκαγε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ...

Καθὼς τὸν πῆγαινα σκόνταψε σὲ κάτι ξεσπρισμένα κόκκαλα βοδιοῦ πού τᾶχαν γιὰ τὸ σκόλο.

Τὸν βάλανε σὲ κάτι κάσες ἀπάνω.

Ὅλοι κάμανε κύκλο γύρω του χωρὶς νὰ βγάλουν μιλιὰ.

Ζήτησε νερὸ κείνος... Τοῦ δώσαμε μέσα σ' ἕνα ντενεκέ, μ' αὐτὸς δὲν μπόρεσε νὰ τὸ κατεβάσει. Ἔκανε μπουομπουλῆφρες, τῶφτυνε κὶ ἄρχισε νὰ παραμιλάει πάλι...

Κατόπι τὸν τυλίξανε σ' ἕνα σεντόνι καὶ τραβήξανε ὄξω...

Τρεῖς-τέσσερις, μείζ, σταθήκαμε καὶ σκυφτοὶ προσπαθοῦσαμε νὰ ξεκριθώσουμε τὸ πὼς ἔγινε καὶ τὸ αἴτιο... Μὰ κανεὶς δὲ θέλησε νὰ ρίξει ἄδικο κὶ ὄλοι συμφωνήσαμε, κοινόντας τὸ κεφάλι, πὼς ἦτανε γρφτὸ του...

Ὑστερα κάμαμε κάμποσες βόλτες στὴν κάμαρα πού υἱόριζε καψίλα καὶ μετὰ χωριστήκαμε γιὰ τὴ δουλειὰ. Μὰ ποιὸς εἶχε ὄρεξη;...

Σκολάσαμε... Ἀπὸ αὔριο ἕνας λιγώτερος!...

Περάσαμε πάλι ἀπὸ τοὺς φούρνους σὰ μουνδασμένοι...

Ὁ ἐπιστάτης καθότανε σὲ μιὰ κάσσα κ' ἔλεγε:

— Δὲ μποροῦσε νὰ γίνε κὶ ἄλλοιῶς. Λυθ-τρεις φροὲς τοῦ βοῆκα σίριτα πάνω... Ἐχτὲς τᾶχε πάλι...

Πῆγε νὰ τὰ πάσει καὶ χμ!...

Κάποιος ἐροχότανε.

Ἦταν ὁ ἀδερφὸς τοῦ Γιώργη ὁ μικρός.

— Καλημέρα...

— Πὼς πάει;...

— Τὰ ἴδια...

— Ὁ Ὀμηρος γιὰ δὲν ἤρθε; ρώτησε ὁ Χρῖστος, ἀφίνοντας τὸν τακαδόρο.

— Είναι ανήμπορος... Τὸν ἔπιασε ὁ βῆχας κι ὁ πυρετός... Είναι στὰ ρούχα...

Τ' ἀπόγεμα εἴμαστε στὸ μπαλάνισμα καὶ κοντεύαμε νὰ νετάρουμε, πού φάνηκε ὁ φύλακας νᾶρχεται ἀπ' ὄξω κι ἀπὸ πίσω ἡ γυναίκα του ἡ κυρὰ-Σοφιά, πλέκοντας μιὰ χοντρή καφετιά φανέλλα... Σὲ λίγο μπήκε μέσα μὲ τὰ χοντρά του παπούτσια καὶ προτοῦ τὸν ρωτήσουμε:

— Πάει! μᾶς εἶπε.

— Ἔ! τὸ φουκαρᾶ...

— Αὐριο στὶς δέκα θὰ τὸν βγάλουμε...

Παρατήσαμε τὴ δουλειά...

Τὴν ἄλλη μέρα φορέσαμε τὰ γιορτινά μας καὶ τραβήξαμε γιὰ τὸ σπίτι.

Ἐκεῖ κοντὰ σὲ μιὰ ταβέρνα θρήξαμε τὸ Χρῆστο μεθυσμένο... Καθήσαμε κ' ἐμεῖς, τραβήξαμε κἄνα δυὸ ποτήρια καὶ πήγαμε μετὰ στὴν ἐκκλησία...

Ἐκεῖ τὸν εἶχανε περιγκλώσει ἡ μάνα του καὶ τ' ἀδέφφια του.

Ψάλλθηκαν γρήγορα οἱ νεκρώσιμες εὐχές καὶ μετὰ τραβήξαμε γιὰ τὸ νεκροταφεῖο.

Ὁ Χρῆστος ἦτανε μαζί μας.

Τὰ παιδιά τρέχανε μπρὸς γιὰ νὰ μποῦνε στὴν πόρτα γρήγορα καὶ νὰ βροῦνε θέση γιὰ νὰ δοῦν...

— Ρε παιδιά, μὴ βιαζόσαστε... Ὅλοι θὰ μποῦμε... ἀπ' τὴν πόρτα αὐτή...

— Πᾶψε, ρε Χρῆστο, δὲν κάνει...

Αὐτοὶ τραβήξανε μπρὸς καὶ μεῖς μείναμε πίσω καὶ καθήσαμε σ' ἓνα πεζούλι, ἀπέναντι στὴ βρούση ποῦχαν ἀκουμπήσει κάτι φρέσκα ξεθαμμένα κόκκαλα...

Ὁ Χρῆστος πήγε κοντὰ, γύρισε ἀπὸ δῶ, ἀπὸ κει κ' ἔπειτα:

— Γυναίκα θάναί...

— Μπᾶ!...

— Δὲ βλέπεις τίς λεκάνες; κ' ἔδειξε τὸ μέρος πού ἐκλώνουνταν τὰ πόδια. Μικρὸ κεφάλι... κι ὅλα τὰ δόντια γερά...

Τὸν θάψανε!...

Ὁ παπὸς περνώοντας στάθηκε στὴ βρούση καὶ κοιτάζοντας πλάγια τὰ κόκκαλα ἄρχισε:

— Τίς ἦν οὗτος; πλούσιος ἢ πένης; ἐνάρετος ἢ ἀμαστωλός; βασιλεὺς ἢ στρατιώτης;...

Κι ὁ Χρῆστος:

— Στάσου, δέσποτά μου!... Ρε Γιάννη... Ποιοῦ εἶν' αὐτὰ ἐδῶ;... Ἔ;... ὁ γιὸς τῆς Δημήτρινας;... Ὁ γιὸς τῆς Δημήτρινας ποῦταν στὸ κάρβουνο...

— Κύρ-Χρῆστο, γιὰ τὸ συχώριο! ἔκανε ἓνας πού κρατοῦσε τὸ γαλόνι μὲ τὸ κρασί.

— Naί, παιδί μου...

Τράβηξε δυὸ - τρία πατήρια καὶ χτυπώντας τὴ γλώσσα:

— Θεὸς σωθῆς τον...

1917. Καλοκαίρι.

ΤΟ ΟΡΓΑΝΕΤΟ

Μὲς στὸ θλιμένο δειλινό,
συγγεφροσκασιμένο,
κάτω ἀπὸ μαῦρο, σκοτεινὸ
οὐρανὸ — πῶς τὸ προσμένω
στὸ παραθύρι μου: Νάρθη
κ' ἐκεῖ ἀντικρὺ μου νὰ σταθῇ
στὸ σταυροδρόμι.

Βραχνὰ ν' ἀρχίσῃ νὰ μοῦ λέει
καὶ τὰ παλιὰ νὰ σιγοκλαίει
πού δὲν ξεχνιοῦνται ἀκόμη.
Τᾶχω σφιγχοκλεισμένα
βαθειὰ-βαθειὰ μὲς στὴν ψυχῇ
καὶ τὰ κρατῶ μὲ ζήλεια ἐκεῖ
τὰ περασμένα.

Μαζὶ μὲ τὴν ψιλλὴ βροχῇ
παλιοῦ καιροῦ μιὰ μουσικῇ
πότε γελᾶει, πότε σιενάζει
καὶ μὲ σπαράζει.

Ἄκουσε τοὺς βραχνούς λυγμούς,
σὰ μακροσμένους σιεναγμούς,
καιρῶν πού μᾶς ἀφῆσαν
πῶς τὸν ἄερα σχίζουν;
κάποιες παλιές θυμίζον
λύπες, χαρές, πού οὐσίαν!

Ἄκουσε τοὺς λυπητεροὺς σκοπούς
Ἄκουσε καὶ τοὺς χαρωπούς
Τὸ ἴδιο κλαῖν γιὰ μένα
τὰ περασμένα!

Σύρα.

ΛΑΥΡΑΣ

Κάθε πρᾶμι τὸν κῆρσο, κάθε ιδέα ἔχει τὸ λογικό της τὸ ξετίλιγμα. Ἡ καθαροέθουσα πήγε ὡς ἕπον ἠγῆθηκε νὰ πᾶν. Κόστος θυσιές. Θὰ ἐννοήσουνε πῶς ἡ δημοτικὴ ἀξίζει περισσότερο, γιατί δὲ συζητιέται πῶς ἡ καθαροέθουσα οξοῦνταρε, θεοφάνει καὶ φυσικό, ἀπὸ κτητοῦσε ὄνεια ἐνῶ ἡ γλώσσα ἡ ἐθνικὴ βασίζεται στὴν ἀλήθεια, δηλαδὴ στὸ ἔθνος.

Τὴ γνώμη μας, ξάστερα νὰ τὴ λέμε. Ἔτσι μογάχα θὰ πᾶμε ὀμπρός. Ἀμα φοβάσαι, εἶσαι τὸ μισὸ νικημένος, ἀφῶ φαίνεται κ' ὁ ἴδιος μισός. Ὁ ἄντρας τὸ χρωσῆ νὰ φαίνεται ἄντρας. Μὲ ἀπόφαση Μὲ κουράγιο.

Στὸ Βυζάντιο, εἶτανε ἡ ἀνεξαρτησία μεγαλήτερη, οκλάβα δὲν εἶτανε ἡ γλώσσα. Ὡς καὶ τὸ βυζαντινὸ ἐμὸ ξεπέρασε ὁ δασκαλιζμός.

Ψυχάρης